

Co-funded by
the European Union

Financirano sredstvima Europske unije. Izneseni stavovi i mišljenja su stavovi i mišljenja autora i ne moraju se podudarati sa stavovima i mišljenjima Europske unije ili Europske izvršne agencije za obrazovanje i kulturu (EACEA). Ni Europska unija ni EACEA ne mogu se smatrati odgovornima za njih.

Erasmus+ Sport „Walk around the Earth”

Treći challenge: „World Cup History Route”

Osmo svjetsko nogometno prvenstvo

Ova priča inspirirana je stvarnim događajima vezanima uz svjetska nogometna prvenstva i povijesni kontekst vremena u kojem su se odvijala. Riječ je o stvaralačkom pripovijedanju oblikovanom kao da ga iznose poznati nogometaši tog razdoblja, no sadržaj je fikcija. Izjave, misli i doživljaji prikazani u pričama nisu stvarni niti potvrđeni, već su rezultat autorske interpretacije. Ovim sadržajem ne tvrdi se da su navedene osobe zaista izrekle ili mislile opisano, osobito imajući u vidu da mnoge od njih više nisu među nama.

London (Engleska), 1966.

Finale na Wembleyu počelo je kao oluja koja se nije mogla smiriti, kao trenutak u kojem više nisi siguran dolazi li buka s tribina ili iz tvoje glave. Dok smo izlazili na teren protiv Zapadne Njemačke, osjećaj je bio kao da cijela zemlja gleda baš u tebe, očekujući nešto veliko. Svaki dodir lopte bio je težak, a svaki sprint činio se kao da traje cijelu vječnost.

„Padali” su golovi, napetost je rasla i kako je utakmica odmicala, činilo se da više ništa nije pod kontrolom, da nogomet živi vlastitim životom. Onda se dogodio trenutak koji i danas lebdi negdje između sjećanja i rasprave. Geoff Hurst opalio je loptu punom snagom, lopta je pogodila prečku i pala dolje, a svi mi, i igrači i publika, ostali na djelić sekunde zarobljeni u pitanju bez odgovora – je li prešla liniju ili nije.

Sudac je pokazao na centar.

Izvor: commons.wikimedia.org

Možda je lopta bila unutra, možda nije, ali u tom trenutku to više nije bilo važno, jer je utakmica nastavljena. Utakmica je završila rezultatom 4:2 za Englesku. Nismo samo pobijedili utakmicu, nego smo postali prvaci svijeta, a buka koja je uslijedila na Wembleyu bila je poput vala koji te nosi i ne pušta.

Izvor: picryl.com

Zovem se Bobby Charlton i nikada nisam bio čovjek koji voli pričati o sebi, jer sam uvijek vjerovao da lopta može reći više nego riječi.

Igrati kod kuće zvuči kao prednost, ali zapravo znači nositi težinu očekivanja koje ne možeš zanemariti, jer svaka greška odjekuje glasnije nego igdje drugdje, a svaki uspjeh traje duže nego što možeš zamisliti.

U polufinalu smo svladali Portugal predvođen strašnim Eusébiom. Eusébio je igrač koji je mogao promijeniti utakmicu u jednom potezu, brz, snažan i neumoljiv, ali te večeri nismo pokušavali biti bolji od njega kao pojedinci, nego smo igrali kao momčad koja razumije da najveće pobjede ne ostvaruju pojedinci.

Ali 1966. nije bila samo nogomet.

Izvor: picryl.com

Na radiju su se vrtjeli Beatlesi i njihov album Revolver, koji je zvučao kao da dolazi iz nekog drugog vremena, dok Beach Boysi s Pet Sounds nisu silazili s vrha top-lista, a Bob Dylan je sa Blonde on Blonde pomicao granice u glazbi.

U kinima su ljudi sjedili u mraku i gledali Dobar, loš, zao Sergija Leonea s velikim Clintom Eastwoodom, Lee van Cleefom i Elijem Wallachom u glavnim ulogama. To je film koji je promijenio način na koji se priča o junacima i anti-junacima. U kućama sve je više ljudi palilo televizore kako bi gledali Star Trek, seriju koja je otvorila vrata mašti i učinila svemir bližim nego ikad prije.

Izvor: flickr.com

Istovremeno, znanstvenici su zaista gledali prema gore, jer je Luna 9 poslala prve fotografije s površine Mjeseca.

Na ulicama se mijenjao stil, ali i način razmišljanja, jer Hippije pokret nije bio samo moda, nego osjećaj da svijet može biti drugačiji, slobodniji i opušteniji. Gotovo neprimjetno, počele su se pojavljivati stvari koje će kasnije postati dio svakodnevice, poput Big Maca.

Sport je također imao svoje junake izvan nogometa, pa je Muhammad Ali bio više od boksača, bio je energija, stav i pojava koju nisi mogao ignorirati. Billie Jean King je vladala teniskim terenima, a Graham Hill jurio stazama brzinom koja je oduzimala dah i ulazio u povijest Formule 1.

Neposredno prije prvenstva dogodila se priča koja je zvučala kao nešto iz romana. Trofej Svjetskog prvenstva je nestao i nitko nije znao gdje je, sve dok jedan pas, Pickles, nije tijekom obične šetnje zastao, nanjušio nešto u grmlju i pronašao ono što su svi tražili.

To prvenstvo donijelo je i novosti koje danas uzimamo zdravo za gotovo, poput prvih testiranja igrača na nedopuštena sredstva, dok su suci još uvijek morali sve rješavati autoritetom i riječima jer kartoni nisu postojali. Djeca su po prvi put imala maskotu, malog lava Willieja, kojeg su crtala po bilježnicama.

Mi igrači nismo živjeli kao današnje zvijezde, nismo imali bogatstvo ni luksuz. Nakon svakog treninga i utakmice sami smo čistili i premazivali kopačke.

Kad se danas sjetim te godine, ne vidim samo utakmice, nego ljude kako zvižde i pjevaju Yellow Submarine, redove pred kinima, djecu koja trče za loptom i zamišljaju da su poznati nogometaši, i svijet koji se mijenja, ali još uvijek stane na devedeset minuta da pogleda nogometnu utakmicu.

Vaš Bobby Charlton

Izvor:commons.wikimedia.org

Autori:

Juraj Horžić, prof.
Sara Horvat, mag.educ.inf